

ת"פ 34570/09/15 - מדינת ישראל נגד סאלח סאמח

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 34570-09-15 מדינת ישראל נ' סאמח

בפני כב' סגנית הנשיא, השופטת אורית קנטור
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם סאלח סאמח

החלטה

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בתיק זה בו יוחסו לו עבירות של מעשי פזיזות או רשלנות, השמדת ראיה ושיבוש מהלכי משפט - עבירות על סעיפים 338(3) + 242 + 244 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

על פי כתב האישום ביום 15/2/13 הנאשם ואחר כרתו עצים בגן לאומי מורכז בהר הכרמל והעמיסו אותם על טנדר ללא מספר רישוי.

כשביקשו פקחי רשות שמורות הטבע לתפוס את הרכב, אמר להם הנאשם כי אם יתפסו את הרכב אזי "פותרים במלחמה" והצית את הרכב עם העצים על מנת להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין על דרך של העלמת ראיות, כל זאת בנוכחות חוקרי המשטרה ופקחי שמורות הטבע אשר עמדו בסמוך לרכב.

לעמדת המאשימה במעשיו אלה הצית הנאשם את העצים שכרת, מבלי לנקוט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתבכת הכרוכה בהם, בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לחבלה, בכוונה למנוע את השימוש בהם כראיה, בידוע כי הם עשויים להיות דרושים לראיה בהליך הפלילי ובכוונה לשבש או למנוע הליך שיפוטי.

ב"כ הנאשם טען טענות מקדמיות לפי סעיף 149(5) + 149(10) לחסד"פ.

לעמדת הסניגור הנאשם טוען כי נדון בגין אותו אירוע בעבר ולא ניתן לדון אותו על **מעשה** שזוכה או הורשע לפני כן בשל עבירה שבו.

לעניין זה הפנה ב"כ הנאשם את בית המשפט לעובדות ת.פ. 43126-01-14 שם נדון הנאשם בפני מותב זה בעבירות שיוחסו לו באותו אישום ודינו נגזר ביום 25/3/14 (הנאשם לא היה מיוצג באותו הליך).

לעמדת הסניגור סעיף 2 לכתב האישום הנ"ל זהה כמעט באופן מלא לסעיף 4 בכתב האישום הנוכחי, שכן צויין באותו כתב אישום, שהנאשם הצית את הרכב על תכולתו. דהיינו - המעשה של הצתת הרכב בגינו עומד כיום הנאשם לדין נכלל בכתב אישום קודם.

על אותו כתב אישום קודם חתום תובע מכח הסמכת היועץ המשפטי לממשלה ומדובר באותה מאשימה שהגישה את שני כתבי האישום.

לעמדת הסניגור היה מקום לצרף את האישומים המתייחסים לאותן עבירות בכתב אישום אחד. העבירה שבוצעה בכתב האישום הראשון היא פגיעה בגן לאומי והעובדות מצביעות על עבירות נוספות כפי שעולה מכתב האישום החדש. הנאשם הודה ובטיעונו לעונש בתיק האחר הסביר למה הצית את הרכב. לפיכך אין מנוס מקביעה כי הנאשם עומד באותו סיכון פעמיים ויש מקום עקב כך לבטל את כתב האישום.

לחילופין, ביקש הסניגור לטעון כי יש מקום לבטל את כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק בשל פער הזמנים שחלף בין הגשת האישום הראשון לבין הגשת האישום השני, מבלי שהמאשימה ראתה להסב תשומת לב הנאשם לכך שהוא עלול לעמוד שוב לדין בגין אותן עבירות.

הנאשם הודה במסגרת ההליך בכתב האישום הראשון בעובדות המפלילות אותו בכתב האישום השני, באופן שהגנתו נפגעה, הוא לא יכול לכפור היום בעובדות כתב האישום, לנהל משפט ולבקש כי המאשימה תוכיח אשמתו, כאשר זו הוכיחה אשמתו "בדלת האחורית".

ההחלטה להעמיד את הנאשם בשנית, אינה עומדת בכללי הגינות וכללי סבירות.

הנאשם כבר הביע חרטה על המעשה במשפט הקודם, ודינו נגזר, וראוי שהליך משפטי בגין אותו מעשה יהיה מאחוריו של נאשם שהודה וקיבל אחריות.

ב"כ המאשימה ביקש לדחות את הטענה בדבר "סיכון כפול".

ראשית, טען כי טענה "כבר הורשעתי" מסתמכת על שניים:

האחד - שהמעשה הפיזי עובדתי שבגינו הורשע הנאשם בעבר, זהה למעשה הפיזי בו הוא מואשם בכתב האישום השני.

השני - כי יסודות העבירה בה הורשע בעבר, מכילים את יסודות העבירה בה מואשם כעת.

יסודות העבירה נשוא האישום הראשון אינם כוללים את יסודות העבירות בהם מואשם הנאשם כעת. אמנם מדובר באותו

אירוע, אך גם לפי פסיקת בית המשפט העליון יש לבחון את הגדרת יסודות העבירה בחיקוק ולא רק את השאלה אם מדובר באותן עובדות, וכאשר העובדות שונות והמחשבה הפלילית הנלווית לביצוע ההצתה המתוארת בכתב האישום הנוכחי, שונה ממה שתואר באישום הראשון - אין מניעה להעמיד לדין פעם נוספת.

האישום המקורי הראשון כלל עבירה מאוד מסויימת, כתב האישום הוגש ע"י רשות אחרת, ובכתב האישום הנוכחי העבירות הן אחרות, מוגשות ע"י רשות אחרת, ומדובר באינטרסים אחרים שיש להגן עליהם.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בפסיקה אליה הפנו אותי הצדדים, אני דוחה את טענותיו של הנאשם וקובעת כי לא עומדת לו ההגנה נשוא סעיף 149(5) לחסד"פ.

אשר לטענה בהתאם לסעיף 149(10), אינני יכולה לקבוע בשלב זה כי ניהול ההליך הפלילי או הגשת כתב האישום עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

בכתב האישום נשוא ת.פ. 43126-01-14 יוחסה לנאשם (ולאחר) עבירה של פגיעה בגן לאומי בניגוד לסעיפים 30(ד) + 57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה התשנ"ח-1998.

על פי עובדות אישום זה בתאריך 15/2/13 בתחום גן לאומי כרמל, עסקו הנאשם והאחר בכריתת עצי אורן שרופים. הנאשמים הגיעו לשטח הגן הלאומי ברכב טנדר מסוג מיצובישי עם ארגז מוגבה וללא לוחיות זיהוי, ועם מסור שרשרת מכני כרתו וחתכו 3 קוב עצי אורן.

כאשר נתפסו הנאשם בתחום משתלת נטלי בעוספיה ונאמר להם כי הרכב על תכולתו יתפסו, הצית הנאשם את הרכב על תכולתו.

המאשימה טענה כי במעשיהם אלה פגעו הנאשם בגן לאומי ולא היה להם היתר למעשיהם.

עיון בכתב האישום הנ"ל מצביע על כך שעובדה א'2 שעניינה הצתת הרכב על תכולתו אינה בהכרח מהווה חלק מרכיבי העבירה שיוחסה לנאשמים - פגיעה בגן לאומי שכן הפגיעה בגן הלאומי התבטאה לכאורה בכריתת וחיתוך 3 קוב עצי אורן במסור מכני בתחום הגן הלאומי.

לא זו אף זו אלא שעובדה א'2 מציינת כי הרכב הוצת בתחום משתלת נטלי בעוספיה, ולא בהכרח בתחום הגן הלאומי ואינה מציינת כיצד היה בכך כדי לפגוע בגן לאומי.

לעומת זאת באישום הנוכחי מציינת המאשימה במפורש כי הנאשם והאחר העמיסו את העצים על הרכב הנ"ל ונסעו

למשתלת נטלי הנמצאת בכניסה לעוספיה. המאשימה מציינת כי הנאשם הצית את הרכב ואת העצים ומייחסת לנאשם את הרשלנות נשוא הוראת חיקוק ב'1 ביחס לעצים שכרת בלבד ולא ביחס לרכב.

הדגש בכתב האישום השני, הוא על כך שהנאשם הצית את הרכב עם העצים על מנת להכשיל הליך שיפוטי או להביא לעיוות דין על דרך של העלמת ראיות.

מעיון בפסיקה שהוצגה לי ובמיוחד ע.פ. 132/57 **בנימין נכט נ' היועמ"ש** (להלן הלכת נכט) וכן ע.פ. 244/73 **אורי רבר נ' מדינת ישראל** ורע"פ 938/14 **דניאל עזאמי נ' מדינת ישראל** עולה כי לא עומדת לנאשם ההגנה נשוא סעיף 149(5).

מטרתה של הדוקטרינה בדבר "סיכון כפול" המקובלת בשיטות משפט שונות, היא למנוע את הסיכון של העמדת נאשם פעמיים לדין בגין **אותה עבירה** כאשר בהקשר זה נקבע כי הדגש הוא על העמדת נאשם בסכנת הרשעה.

בעניין **רבר** קבע השופט אשר כי ככל שיסודות העבירה **שונים** לא עומדות לצד המערער (שם) טענות של "סיכון כפול" וטענה "כבר זוכיתי".

השופט אשר חזר ואיזכר את פסק הדין המנחה בהלכת נכט ואת קביעתו של כב' השופט לנדוי (כתוארו אז) לפיה הפירוש הנכון למונח מעשה או מחדל הוא כל אותם יסודות עובדתיים המהווים את העבירה ומכאן, שנאשם יכול ליהנות מהגנה האמורה רק אם העבירה שבאישום הנוסף מכילה את כל אותם יסודות עובדתיים המהווים את העבירה באישום הקודם.

בעניין **עזאמי** חזר כב' השופט ג'ובראן על ההלכות הנ"ל וקבע כי לא עומדת לנאשם הגנה של "סיכון כפול" מקום שמדובר בעבירות שונות על אף שהתרחשו באותו אירוע.

לעניין זה בהחלי את המבחנים הנ"ל על ענייננו ועל כתבי האישום שיוחסו לנאשם בשני ההליכים, ובמיוחד כאשר העבירה של הצתת הרכב על תכולתו נשוא האישום הראשון לא היוותה לטעמי חלק מהעבירה בגינה הורשע הנאשם באותו הליך, אני דוחה את טענת הנאשם לפיה הורשע בשל אותו מעשה נשוא כתב האישום הנוכחי.

אני קובעת איפוא כי לא עומדת לנאשם טענת הגנה של "סיכון כפול".

אכן, בדבריו לפרוטוקול במסגרת הטענות לעונש ולאחר שהודה בעובדות כתב האישום נשוא ת.פ. 43126-01-14 אמר הנאשם כי "זה היה פחות מ-3 קוב כי באוטו לא יכול להיכנס. שרפתי את האוטו כי האוטו עשה לי הרבה בעיות, אחרי שהודיתי בעבירות שרפתי את האוטו". (עמ' 2 שורות 14 עד 16 לפרוטוקול).

עם זאת, לא אוכל לקבוע כבר עתה כי בדבריו אלה של הנאשם לפרוטוקול נפגעת הגנתו בתיק הנוכחי, שכן לעמדת המאשימה בתיק הנוכחי, הנאשם שרף את העצים שכרת בדרך נמהרת או רשלנית ושרף את הרכב עם העצים על מנת להכשיל הליך שיפוטי או להעלים ראיות. אין בדברים הללו שאמר הנאשם בטיעונו לעונש, כך לטעמי, כדי לפגוע בהגנתו ואין בכך, לכאורה, כדי להקל על המאשימה להוכיח את עובדות האישום הנוכחי לרבות היסוד הנפשי הנילווה ליסוד העובדתי, מעבר לספק סביר.

מן הצד השני, על מנת שלא תפגע הגנת הנאשם והיות ובית משפט זה היה המותב אשר דן בעניינו של הנאשם בהליך הקודם, הרי אם אתבקש לכך ע"י הסניגור, אשקול בחיוב העברת התיק הנוכחי למותב אחר.

בשים לב לכל אלה, ולאחר שדחיתי את הטענות המקדמיות נשוא סעיף 149 לחסד"פ, אני קובעת את התיק למענה לתאריך 17/2/16 בשעה 09.00.

המזכירות תשלח העתק לצדדים ותזמנם לדיון.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשע"ו, 03 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.